

ВИМОГИ ДО ФОРМИ І ЗМІСТУ ДОРУЧЕННЯ ЯК ПІДСТАВИ ДЕЛЕГУВАННЯ ОПЕРАТИВНИМ ПІДРОЗДІЛАМ ПРОЦЕСУАЛЬНИХ ПОВНОВАЖЕНЬ ЩОДО ПРОВЕДЕННЯ СЛІДЧИХ (РОЗШУКОВИХ) І НЕГЛАСНИХ СЛІДЧИХ (РОЗШУКОВИХ) ДІЙ

REQUIREMENTS TO THE FORM AND CONTENT OF THE ORDER AS A BASIS FOR DELEGATION OF PROCEDURAL POWERS TO OPERATIONAL UNITS TO CONDUCT INVESTIGATIVE (SEARCH) AND COVERT INVESTIGATIVE (SEARCH) ACTIONS

Воробчак О.А., аспірант кафедри кримінального права, процесу та криміналістики

*Київський університет інтелектуальної власності та права
Національного університету «Одеська юридична академія»*

Актуальність теми статті зумовлена тим, що незважаючи на істотний внесок науковців у розробку теоретичних і практичних аспектів проблематики доручень, вимоги до їх форми і змісту розкриваються недостатньо повно. Це зумовило постановку як мети статті визначення вимог до форми і змісту доручення як підстави делегування оперативним підрозділам процесуальних повноважень щодо проведення слідчих (розшукових) і негласних слідчих (розшукових) дій та формулювання пропозицій, спрямованих на вдосконалення КПК України у цій частині.

Вказано, що доручення слідчого, дізнавача, прокурора про проведення слідчих (розшукових) і негласних слідчих (розшукових) дій надається оперативним підрозділам у письмовій формі.

Наведено вимоги до змісту вказаного доручення, передбачені відомчими нормативно-правовими актами. Доведено, що загальною вимогою до такого доручення є його вмотивованість, яка передбачає наведення слідчим, дізнавачем, прокурором у дорученні належних і достатніх мотивів та підстав для його ухвалення. На основі аналізу відомчих нормативно-правових актів, судової практики і доктринальних підходів розкрито вимоги щодо наведення в дорученні про проведення слідчих (розшукових) і негласних слідчих (розшукових) дій: 1) конкретного завдання, яке ставиться перед оперативним підрозділом; 2) строку виконання доручення.

Визначено, що невід'ємним додатком до доручення слідчого, дізнавача, прокурора є процесуальне рішення, на підставі якого підлягає проведенню відповідна слідча (розшукова) або негласна слідча (розшукова) дія.

Із урахуванням доктринальних підходів і правозастосовної практики встановлено, що доручення оперативному підрозділу може міститися в постанові про проведення відповідної слідчої (розшукової) або негласної слідчої (розшукової) дії, а відсутність доручення призводить до визнання фактичних даних, отриманих під час їх проведення, недопустимими доказами.

За результатами проведеного дослідження наведено визначення поняття доручення про проведення слідчих (розшукових) і негласних слідчих (розшукових) дій як виду делегування процесуальних повноважень. Сформульовано пропозиції щодо внесення змін до КПК України, спрямовані на вдосконалення механізму делегування оперативному підрозділу процесуальних повноважень слідчого, дізнавача, прокурора щодо проведення слідчих (розшукових) і негласних слідчих (розшукових) дій.

Ключові слова: процесуальні повноваження, делегування процесуальних повноважень, доручення, слідчі (розшукові) дії, негласні слідчі (розшукові) дії.

The relevance of the article is due to the fact that despite the significant contribution of scholars to the development of theoretical and practical aspects of the issues related to orders, the requirements to their form and content are not fully disclosed. This has led to the aim of the article to define the requirements to the form and content of the order as the basis for delegation of procedural powers to operational units to conduct investigative (search) and covert investigative (search) actions and to formulate proposals aimed at improving the CPC of Ukraine in this part.

It is indicated that the order of an investigator, inquirer or prosecutor to conduct investigative (search) and covert investigative (search) actions is given to operational units in writing.

The author provides the requirements to the content of the said orders stipulated by departmental regulations. It is proved that the general requirement for such an order is its motivation, which implies that the investigator, inquirer or prosecutor should provide proper and sufficient motives and grounds for its adoption in the order. Based on the analysis of departmental regulations, court practice and doctrinal approaches, the author reveals the requirements for specifying in the order to conduct investigative (search) and covert investigative (search) actions: 1) the specific task assigned to the operational unit; 2) the term of execution of the order.

It is determined that an integral appendix to the order of an investigator, inquirer or prosecutor is a procedural decision on the basis of which the relevant investigative (search) or covert investigative (search) action is to be carried out.

With due regard to the doctrinal approaches and law enforcement practice, it is established that an order to an operational unit may be contained in a resolution on conducting a relevant investigative (search) or covert investigative (search) action, and the absence of an order leads to the recognition of the factual data obtained during their conduct as inadmissible evidence.

Based on the results of the study, the author defines the concept of an order to conduct investigative (search) and covert investigative (search) actions as a type of delegation of procedural powers. The author formulates proposals for amendments to the CPC of Ukraine aimed at improving the mechanism of delegation of procedural powers of an investigator, inquirer and prosecutor to conduct investigative (search) and covert investigative (search) actions to an operational unit.

Key words: procedural powers, delegation of procedural powers, order, investigative (search) actions, covert investigative (search) actions.

Постановка проблеми. Делегування процесуальних повноважень щодо проведення слідчих (розшукових) і негласних слідчих (розшукових) дій є найбільш поширеним видом делегування, що має місце практично в кожному кримінальному провадженні. У доктрині кримінального процесу широке застосування цього виду делегування процесуальних повноважень пояснюється двома чинниками. Як відзначає О. В. Капліна, «можли-

вість доручення слідчим відповідним оперативним підрозділам проведення слідчих (розшукових) і негласних слідчих (розшукових) дій може бути пов'язана із необхідністю прискорення досудового розслідування, оскільки слідчий не відволікається на проведення нескладних слідчих дій, а також із необхідністю залучення до проведення негласних слідчих (розшукових) дій фахівців оперативних підрозділів, які мають досвід, спеціальну підготовку, необ-

хідну техніку для їх проведення» [1, с. 127–128]. Широке використання цього виду делегування процесуальних повноважень зумовлює необхідність звернення до дослідження його теоретичних підвалин і практичного застосування в діяльності слідчих, дізнавачів, прокурорів.

Стан дослідження. Дослідженню теоретичних питань стосовно поняття, правової природи, вимог до форми і змісту доручень слідчого, дізнавача, прокурора про проведення слідчих (розшукових) і негласних слідчих (розшукових) дій, так і практичних проблем, пов'язаних з їх наданням і виконанням, у доктрині кримінального процесу присвячена значна увага. Зокрема, до їх розкриття звертаються Ю. П. Алєнін, Л. І. Аркуша, Р. І. Балита, В. С. Бондар, Я. А. Бурлака, В. В. Вапнярчук, Ю. В. Гуцуляк, В. Г. Дрозд, І. В. Єрьоменко, Е. Ф. Іскєндєров, О. В. Капліна, В. Г. Клепиковський, М. П. Климчук, С. О. Ковальчук, Д. В. Козарійчук, В. А. Колєсник, О. Б. Комарницька, Ю. С. Кононенко, Г. Р. Крет, Т. Є. Миронєнко, М. А. Погорєцький, А. А. Саковський, О. В. Соколов, С. І. Спільник, М. М. Стоянов, О. О. Торбас, В. О. Шєрудило та інші вітчизняні вчені. Незважаючи на істотний внесок науковців у розробку теоретичних і практичних аспектів проблематики доручень, вимоги до їх форми і змісту розкриваються недостатньо повно.

Метою статті є визначення вимог до форми і змісту доручення як підстави делегування оперативним підрозділам процесуальних повноважень щодо проведення слідчих (розшукових) і негласних слідчих (розшукових) дій та формулювання пропозицій, спрямованих на вдосконалення КПК України у цій частині.

Виклад основного матеріалу. Підставою делегування процесуальних повноважень щодо проведення слідчих (розшукових) і негласних слідчих (розшукових) дій є письмове доручення слідчого, дізнавача, прокурора.

Вимоги до форми доручення законодавцем у нормах кримінального процесуального закону диференціюються залежно від уповноваженого суб'єкта, якому надається відповідне доручення. Так, частина 1 статті 41 КПК України передбачає, що відповідні оперативні підрозділи здійснюють слідчі (розшукові) дії та негласні слідчі (розшукові) дії в кримінальному провадженні за письмовим дорученням слідчого, дізнавача, прокурора, а підрозділ детективів, оперативно-технічний підрозділ та підрозділ внутрішнього контролю НАБУ – за письмовим дорученням детектива або прокурора САП [2]. Натомість, норми кримінального процесуального закону, присвячені виконанню доручень про проведення вказаних дій слідчим, дізнавачем, не конкретизує їх форму, у зв'язку з чим вони можуть надавати як письмово, так і усно, але з переважанням письмової форми. Як вказує Ю. П. Алєнін, «вимога давати оперативному підрозділу доручення в письмовій формі обумовлена тим, щоб, по-перше, оперативні підрозділи діяли в межах вказівок прокурора, по-друге, вони мали підтвердження своїх повноважень на здійснення доручених їм процесуальних дій, аби згодом не ставилося питання про недопустимість доказів, отриманих в результаті проведення слідчих (розшукових) дій, через неналежного збирання доказів» [3, с. 105]. Дещо інша аргументація наводиться ККС ВС, який відзначає, що «як правило, доручення та вказівки щодо проведення конкретних слідчих (розшукових) дій мають надаватися у письмовому виді, де їх отримання слідчим у письмовій формі є процесуальною гарантією їх належного виконання, оскільки вони отримують статус офіційного документу. В той же час якщо закон прямо не вимагає письмової форми, прокурор має право надавати доручення та вказівки слідчому про виконання процесуальних дій усно, якщо це обумовлено, зокрема, невідкладними випадками або виконанням незначного обсягу процесуальних дій» (постанова від 07.10.2020 р. у справі № 725/1199/19) [4].

Відповідно до підпункту 3.4.1 Інструкції від 16.11.2012 р., доручення складається у двох примірниках

на офіційному бланку органу досудового розслідування чи прокуратури відповідного рівня [5]. Доручення підписується прокурором, слідчим, дізнавачем, який склав, із зазначенням його прізвища, ініціалів і посади, після чого засекречується ним у порядку, визначеному розділом V Інструкції від 16.11.2012 р.

Вимоги до змісту доручення слідчого, дізнавача, прокурора про проведення слідчих (розшукових) і негласних (слідчих (розшукових) дій нормами кримінального процесуального закону не визначаються. Стосовно доручення про проведення негласних слідчих (розшукових) дій окремі вимоги до його змісту встановлюються положеннями Інструкції від 16.11.2012 р. та відомчих нормативно-правових актів, які визначають механізм процесуальної взаємодії органів досудового розслідування та оперативних підрозділів (зокрема, Інструкції від 07.07.2017 р.).

Низка вимог до змісту доручення слідчого, прокурора про проведення зазначених дій передбачено підпунктом 3.4.2 Інструкції від 16.11.2012 р., згідно з яким у ньому: 1) має міститися інформація, яка необхідна для його виконання, чітко поставлене завдання, що підлягає вирішенню, строки його виконання, визначитися конкретний прокурор, якому слід направляти матеріали в порядку, передбаченому статтею 252 КПК України; 2) може визначатися порядок взаємодії між слідчим, прокурором і уповноваженим оперативним підрозділом, а також терміни складання протоколів про хід і результати проведеної негласної слідчої (розшукової) дії або її проміжного етапу [5]. Відкритий перелік вимог до змісту доручення слідчого, дізнавача органів досудового розслідування Національної поліції про проведення слідчих (розшукових) дій та негласних слідчих (розшукових) дій наводиться у пунктах 2,5 розділу VI Інструкції від 07.07.2017 р., з урахуванням яких у дорученні слідчого про проведення негласних слідчих (розшукових) дій зазначаються: найменування кримінального провадження, його реєстраційний номер та дата початку досудового розслідування; правова кваліфікація кримінального правопорушення із зазначенням статті (частини статті) КК України; короткий виклад фактичних обставин кримінального правопорушення; конкретний перелік слідчих (розшукових) дій чи негласних слідчих (розшукових) дій, які потрібно виконати; строк виконання доручення; інші відомості, необхідні для виконання цих дій [6].

Поряд із цим, загальною вимогою до доручення слідчого, дізнавача, прокурора про проведення слідчих (розшукових) і негласних слідчих (розшукових) дій є його вмотивованість. Зокрема, щодо доручення слідчого, прокурора про проведення негласних слідчих (розшукових) дій така вимога встановлена підпунктом 3.4.2 Інструкції від 16.11.2012 р. [5]. Вимога вмотивованості передбачає наведення слідчим, дізнавачем, прокурором у дорученні належних і достатніх мотивів та підстав для його ухвалення.

Вченими звертається увага на потребу чіткого формулювання слідчим, дізнавачем, прокурором у дорученні завдання, яке ставиться перед оперативним підрозділом. Так, як вважає А. А. Саковський, «у дорученні має бути чітко сформульоване завдання, яке повинен розуміти працівник оперативного підрозділу і якого він повинен досягти, виконуючи доручення» [7, с. 113]. Завдання, яке ставиться перед оперативним підрозділом, залежить від виду слідчої (розшукової) або негласної слідчої (розшукової) дії та, у свою чергу, визначає предмет доручення. Зокрема, в контексті дослідження змісту доручень про проведення негласних слідчих (розшукових) дій О. Б. Комарницька та С. І. Спільник відзначають, що «завдання в дорученнях залежать від виду негласної слідчої (розшукової) дії» [8, с. 18], а В. О. Шєрудило вказує, що «предмет доручення на проведення негласної слідчої (розшукової) дії повністю визначається завданнями, які формулює слідчий» [9, с. 99].

Завдання, яке ставиться перед оперативним підрозділом, може стосуватися проведення будь-яких слідчих (розшукових) і негласних слідчих (розшукових) дій, за винятком обшуку, на що звертається увага в судовій практиці. Як наголошує Об'єднана палата ККС ВС, «системне тлумачення процесуальних норм, передбачених пунктом 3 частини 2 статті 40, статті 236 КПК України дає підстави для висновку про те, що виконання ухвали про дозвіл на обшук житла чи іншого володіння особи покладається на слідчого чи прокурора і не може бути доручене відповідним оперативним підрозділам» (постанова від 06.12.2021 р. у справі № 663/820/15-к) [10].

У доктрині кримінального процесу висловлюється слушна пропозиція про недоцільність доручення оперативним підрозділам проведення не лише обшуку, але й огляду. Відстоюючи таку позицію, В. Г. Клепиковський обґрунтовує її тим, що «по-перше, позиція ВС щодо неможливості доручення проведення обшуку оперативним працівникам в даному випадку виглядає значно переконливішою при використанні відповідного рішення за аналогією, адже всі аргументи суддів ВС щодо обшуку досить легко перенести і на огляд. По-друге, огляд місця події, як правило, є невідкладною слідчою (розшуковою) дією, якість проведення якої значною мірою визначає ефективність всього подальшого досудового розслідування» [11, с. 157].

Окрім завдання, яке ставиться перед оперативним підрозділом, у дорученні повинні бути зазначені строки проведення слідчих (розшукових) і негласних слідчих (розшукових) дій. Як передбачає пункт 6 розділу VI Інструкції від 07.07.2017 р., виконання доручень слідчих (дознавачів) повинно здійснюватися у строки, зазначені у дорученнях [6]. Водночас, пряма вказівка на визначення строку їх проведення міститься лише в пункті 4 частини 2 статті 36 КПК України і стосується доручень прокурора слідчому, органу досудового розслідування. Натомість, норми пунктів 5 частини 2 статті 36, пункту 3 частини 2 статті 40, пункту 3 частини 2 статті 40-1 КПК України, які надають слідчому, дізнавачу, прокурору повноваження доручати проведення слідчих (розшукових) дій та негласних слідчих (розшукових) дій відповідним оперативним підрозділам, прямо не передбачають можливості визначення ним строку проведення цих дій. У зв'язку з цим слушною є пропозиція А. А. Саковського, який вказує на доцільність доповнення норм пункту 3 частини 2 статті 40 та пункту 3 частини 2 статті 40-1 КПК України словами «у встановлені ним строки» [12, с. 291]. Поділяючи таку позицію, потрібно звернути увагу на доцільність внесення таких змін і до пункту 5 частини 2 статті 36 КПК України.

У доктрині кримінального процесу вказується на критерії, які підлягають врахуванню під час визначення строку проведення слідчих (розшукових) і негласних слідчих (розшукових) дій. Зокрема, в контексті дослідження повноважень прокурора В. Д. Басай відзначає, що «прокурор самостійно визначає строки їх проведення з урахуванням обставин відповідного кримінального провадження та доцільності невідкладного проведення слідчих (розшукових), негласних слідчих (розшукових) або інших процесуальних дій» [3, с. 257]. Як слушно уточнює І. В. Єрьоменко, «у вказівках та дорученнях прокурору необхідно визначити строк проведення слідчих (розшукових) дій, негласних слідчих (розшукових) дій, інших процесуальних дій, але при цьому він має бути реальним та відповідати тому обсягу дій, які підлягають вчиненню» [13, с. 160]. Більш повно перелік таких критеріїв наводиться В. В. Вапнярчуком, який вказує, що «виходячи зі змісту статті 113 КПК України, строк для виконання доручення може бути встановлений слідчим, прокурором з дотриманням таких умов: а) він не може перевищувати меж граничного (у нашому випадку строку досудового розслідування); б) має бути таким, що дає достатньо часу для вчинення відповідних процесуальних дій або при-

йняття процесуальних рішень; в) не повинен перешкоджати реалізації права на захист» [1, с. 353].

На вагомість дотримання вимог стосовно наведення в дорученні про проведення слідчих (розшукових) і негласних слідчих (розшукових) дій конкретного завдання, яке ставиться перед оперативним підрозділом, і строку виконання доручення звертається увага у відомчих нормативно-правових актах. Так, згідно з пунктом 2 розділу VI Інструкції від 07.07.2017 р., не допускається надання слідчим (дознавачем) оперативному підрозділу неконкретизованих доручень та доручень без встановленого строку їх виконання [6].

Невід'ємним додатком до доручення слідчого, дізнавача, прокурора є процесуальне рішення, на підставі якого підлягає проведенню відповідна слідча (розшукова) або негласна слідча (розшукова) дія. Відповідно до підпункту 3.4 Інструкції від 16.11.2012 р., до доручення слідчого, прокурора додається ухвала слідчого судді про дозвіл на проведення негласної слідчої (розшукової) дії чи постанова слідчого, прокурора про проведення негласної слідчої (розшукової) дії [5]. Зазначена вимога стосується також доручення слідчого, дізнавача, прокурора про проведення слідчої (розшукової) дії.

Водночас, як вказують С. О. Ковальчук і Г. Р. Крет, «у разі, коли ухвалення рішення про проведення негласної слідчої (розшукової) дії нормами КПК України віднесено до компетенції прокурора, слідчого, відповідне письмове доручення оперативному підрозділу, з урахуванням судової практики, може міститися в постанові про проведення такої процесуальної дії та не надаватися у формі окремого документа» [14, с. 23]. Зокрема, ККС ВС наголошує, що «доручення прокурором на проведення контролю за вчиненням злочину конкретному оперативному підрозділу у тексті самої постанови про контроль за вчиненням злочину кореспондує нормі пункту 5 частини 2 статті 36 КПК України та не є порушенням правил КПК України. У такому випадку підтвердженням повноважень певного оперативного працівника є постанова прокурора, прийнята з урахуванням положень статті 271 КПК України» (постанова від 14.11.2023 р. у справі № 405/2175/18) [15].

Як відзначають Е. Ф. Іскендеров і М. А. Погорецький, «відсутність письмового доручення слідчого (детектива), прокурора призводить до визнання слідчим, прокурором отриманих оперативними підрозділами фактичних даних недопустимим доказом», пояснюючи це тим, що «в такому випадку неможливо перевірити законність і обґрунтованість дій оперативних підрозділів під час проведення негласних слідчих (розшукових) дій» [16, с. 54]. Така позиція повною мірою відображає підхід, сформований у судовій практиці. Так, ККС ВС, встановивши, що «будь-яких доручень працівнику оперативного підрозділу на здійснення негласних слідчих (розшукових) дій у даному провадженні слідчим надано не було..., погоджується з висновком суду першої інстанції про те, що контроль за вчиненням злочину, всупереч положенням частини 6 статті 246 КПК України, було проведено неуповноваженою на такі процесуальні дії особою, що є безумовною підставою для визнання таких доказів недопустимими» (постанова від 05.11.2019 р. у справі № 344/11299/15-к) [17].

Висновки. Делегування процесуальних повноважень щодо проведення слідчих (розшукових) і негласних слідчих (розшукових) дій здійснюється на підставі доручення слідчого, дізнавача, прокурора, наданого у письмової формі. Доручення про проведення слідчих (розшукових) і негласних слідчих (розшукових) дій є видом делегування процесуальних повноважень, який передбачає покладення прокурором, слідчим, дізнавачем на відповідні оперативні підрозділи обов'язків провести відповідні дії, з наведенням їх переліку та строків виконання, і поінформувати делегуючого суб'єкта про результати його виконання, що

здійснюється з огляду на необхідність більш оперативного проведення слідчих (розшукових) дій або володіння співробітниками цих підрозділів методикою проведення негласних слідчих (розшукових) дій і наявність у них необхідних засобів.

Проведене дослідження механізму делегування оперативному підрозділу процесуальних повноважень слідчого, дізнавача, прокурора щодо проведення слідчих (розшукових) і негласних слідчих (розшукових) дій свідчить про доцільність його вдосконалення шляхом внесення таких змін до КПК України:

1) пункт 5 частини 2 статті 36 після слів «доручати проведення» доповнити словами «у встановлений прокурором строк»;

2) пункт 3 частини 2 статті 40 після слів «доручати проведення» доповнити словами «у встановлений слідчим строк»;

3) пункт 3 частини 2 статті 40-1 після слів «доручати проведення» доповнити словами «у встановлений дізнавачем строк»;

4) доповнити статтю 41 частиною 4 у такій редакції:

«4. Доручення слідчого, дізнавача, прокурора про проведення слідчих (розшукових) і негласних слідчих (розшукових) дій повинно містити відомості про: 1) місце та дату ухвалення доручення, його вихідний номер; 2) прізвище, ім'я, по батькові та посаду прокурора, слідчого, дізнавача,

який ухвалив доручення; 3) найменування кримінального провадження, в рамках якого надається доручення, та його реєстраційний номер; 4) дату початку досудового розслідування; 5) короткий виклад обставин кримінального правопорушення, у зв'язку з розслідуванням якого надається доручення; 6) правову кваліфікацію кримінального правопорушення із зазначенням статті (частини статті) закону України про кримінальну відповідальність; 7) мотиви ухвалення доручення, їх обґрунтування та посилення на положення КПК України; 8) перелік слідчих (розшукових) дій та/або негласних слідчих (розшукових) дій, які підлягають проведенню; 9) строк виконання доручення; 10) назву оперативного підрозділу, який має виконати доручення; 11) назву органу досудового розслідування, якому направляються протоколи про проведення слідчих (розшукових) дій з додатками або назву органу прокуратури, якому направляються протоколи про проведення негласних слідчих (розшукових) дій з додатками; 12) порядок взаємодії між слідчим, дізнавачем, прокурором та уповноваженим оперативним підрозділом (за необхідності)

До доручення слідчого, дізнавача, прокурора додається ухвала слідчого судді про дозвіл на проведення слідчої (розшукової) або негласної слідчої (розшукової) дії чи постановою слідчого, прокурора про проведення слідчої (розшукової) або негласної слідчої (розшукової) дії».

ЛІТЕРАТУРА

1. Кримінальний процес: підручник / Ю.М. Грошевий, В.Я. Тацій, А.Р. Туманянц та ін.; за ред. В.Я. Тація, Ю.М. Грошевого, О.В. Капліної, О.Г. Шило. Харків: Право, 2013. 824 с.
2. Кримінальний процесуальний кодекс України від 13.04.2012 р. № 4651-VI. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4651-17>.
3. Науково-практичний коментар Кримінального процесуального кодексу України / за ред. С.В. Ківалова та С.І. Кравченка. Одеса: Фенікс, 2020. 924 с.
4. Постанова Касаційного кримінального суду Верховного Суду від 07.10.2020 р. у справі № 725/1199/19 (провадження № 51-5720км19). URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/92173671>.
5. Інструкція про організацію проведення негласних слідчих (розшукових) дій та використання їх результатів у кримінальному провадженні, затверджена Наказом Генеральної прокуратури України, Міністерства внутрішніх справ України, Служби безпеки України, Адміністрації Державної прикордонної служби України, Міністерства фінансів України, Міністерства юстиції України від 16.11.2012 р. № 114/1042/516/1199/936/1687/5. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v0114900-12>.
6. Інструкція з організації взаємодії органів досудового розслідування з іншими органами та підрозділами Національної поліції України в запобіганні кримінальним правопорушенням, їх виявленні та розслідуванні, затверджена Наказом Міністерства внутрішніх справ України від 07.07.2017 р. № 575 і зареєстрована в Міністерстві юстиції України 31.07.2017 р. за № 937/30805. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0937-17>.
7. Саковський А.А. Надання доручень як форма взаємодії слідчого з працівниками оперативних підрозділів. *Juris Europensis Scientia*. 2022. № 1. С. 110-113.
8. Спільник С.І., Комарницька О.Б. Слідчий як суб'єкт проведення негласних слідчих (розшукових) дій: за і проти. *Судова апеляція*. 2015. № 1. С. 15-25.
9. Шерудило В.О. Процесуальний порядок проведення негласних слідчих (розшукових) дій, пов'язаних з втручанням у приватне спілкування: дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.09 – кримінальний процес та криміналістика; судова експертиза; оперативно-розшукова діяльність. К., 2018. 264 с.
10. Постанова Об'єднаної палати Касаційного кримінального суду у складі Верховного Суду від 06.12.2021 р. у справі № 663/820/15-к (провадження № 51-2075км20). URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/101829915>.
11. Клепиковський В.Г. Кримінальна процесуальна характеристика суб'єктів, уповноважених на проведення огляду під час досудового розслідування. *Juris Europensis Scientia*. 2023. № 1. С. 153-158.
12. Саковський А.А. Зміст і терміни виконання доручень слідчого на проведення слідчих (розшукових) і негласних слідчих (розшукових) дій. *Юридичний науковий електронний журнал*. 2022. № 1. С. 289-291.
13. Єрьоменко І. Взаємодія прокурора та слідчого у кримінальному провадженні: підстави, форми та принципи. *Jurnalul juridic național: teorie și practică*. 2019. № 3. Ч. 1. С. 157-160.
14. Ковальчук С.О., Крет Г.Р. Науково-практичний коментар до Глави 21 Кримінального процесуального кодексу України «Негласні слідчі (розшукові) дії». Київ: Прецедент, 2024. 244 с.
15. Постанова Касаційного кримінального суду Верховного Суду від 14.11.2023 р. у справі № 405/2175/18 (провадження № 51-4335км23). URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/114994245>.
16. Погорецький М.А., Іскендеров Е.Ф. Роль прокурора при проведенні негласних слідчих (розшукових) дій. *Вісник кримінального судочинства*. 2021. № 3-4. С. 47-58.
17. Постанова Касаційного кримінального суду Верховного Суду від 05.11.2019 р. у справі № 344/11299/15-к (провадження № 51-1009км19). URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/85743614>.